

Novák Valentin

## Szigligeti képek

I.

És körbejárják, mint jó gazda a földjét.  
Égre ütnek határcöveket –  
ez a mi hegyünk;  
e bazalt koporsó,  
e szőlővel oltott vulkánkövület...  
Nincs eszük,  
pusztán madarak.  
Nobel-díj egyikből se néz ki,  
a Jura üzen általuk.  
És e madárhorda,  
ha ember ki nem végzi,  
az éssen túlhalad.  
Ki tudja, hány száz éve,  
minden nyári, késő délután –  
egy jelre  
az égbe mennek,  
s keringőznek, belső ütemekre,  
Badacsony s Szigliget között

A földtörténeti sírhantot  
övező varázskör.  
Két seregély-sereg.  
Főhad s rebellisek.  
Utóbbiak: tán a szőlőt  
másképp falók,  
ifjú hercegek,  
leszakadók.  
Kötelesség:  
az eget sáskamód elborít'ni...

NOVÁK VALENTIN (1969) író, költő. Budapesten él. Legújabb kötete: *A látszat szent* (novellák, e-könyv; Hunagrovax Kiadó, 2020).

Lent ember gányolta  
madárijesztő, mennyt dörgő  
puska riasztja  
a védett, tollas begyeket.  
Jelenlétük mém:  
ott voltunk,  
hol ember se volt;  
ott leszünk  
ember-vég után  
még tucat évig,  
míg tőke magától terem,  
míg szőlő érik,  
ott voltunk s vagyunk  
Pannon- s *magyar tenger* időben,  
míg felhőt formáz  
tízezer testünk...  
De ha kihal  
alóluk az ember,  
az egyszer volt felleg  
esőként el-lehull,  
mert hozzánk kényelmesedtek.  
Test-idő.  
Most ez a lényeg.  
A gyomrok tájain  
délre harangoznak.  
S bár már emberül megosztva  
száll kisebb s nagyobb madárhorda  
(főhad s rebellisek),  
még van esélyük egyben maradni,  
hisz mind oktan...

## II.

Balatonban a „látott hal”  
(a kritikus tömeg,  
ami már partra tetszik –  
hullám alatti  
árnyékküzdelem)  
csobbantja útját.  
Rá halász uszítható.  
Oszi bácsi keszeget pucol  
a szigligeti végtelenben...

A keszeglét semmisége  
ég-föld-vizen  
áthat, s a Látha-tóba csap  
sós-paprikás, szétégett  
úszójával.  
Ropogósra sült halcsont –  
persze nem nekünk,  
tényezők hisz nem vagyunk,  
csak Léthe-kortyolók,  
halszálka-mintás,  
sikkos, nyárban-nagykabátok,  
agyunk-fényező  
krisztus-imitátorok,  
atom atyjai,  
mennyei rózsza fonnyasztók...  
De áthat,  
üzen az égi mintának  
a víz alatti garda-raj,  
mely, mint a fenti,  
a délutánból támad  
nyári Balaton-égen  
tükörülő  
Balaton-mélyben,  
hol Egry-fényt sarlóz a fecske,  
s keszegért sorolnak a sorsba vetettek...  
Oszi bácsi süti  
a halostyát.  
A Balaton vize (jó)  
– minden szín alatt –;  
majd átlényegül az áldozathoz.

### III.

Úszom...  
Már ötödik éve itt.  
Lebegő aknák s harcsák óvta vízben.  
Ha hínárhoz érek, megborzaszadok,  
ha halraj keresztesz, halálra váltan  
(mellúszva halszálkás nagykabátban)  
partnak fordulok.

Úszom...  
Tán hatodik éve. Itt-  
létem ős-metódus.  
Elhagyva partzsivajt, a papírsima vízre  
V-betűt írok, és éves nyugalmat  
tölt belém a tó, ez az áldott pólus...

Úszom...  
Már sokadik éve itt.  
Távolban a Római út -  
lélek-légiók trappolnak ott.  
A Rózsakő, és egy-két tirannos árnya:  
az úszás a gondolat melegágya...

Úszom itt örökké;  
mélyből kélt  
hajjelző körökké  
szétfodrozódva.

*Utódal:*

És lelkem most testeveszeten  
tó tükrén repül a kereszten  
(utasszállító-csillogás  
fényli szét  
hullámverés rezgeti rég)  
hisz a lentit a fentben szerettem...